

בסייעתא דשמיא

שיעורים בליקוטי הלכות

שנאמרו בס"ד ע"י

הרה"ח ר' ניסן דוד שליט"א

לקוטי הלכות חלק א' דף ר"י - רי"ג

הלכות נפילת אפיים ו' אות א' - ו'

מכון

הליכות נועם

tateziser@gmail.com

נכתב לפני עריכה

ניתן להאזין לשיעורים
במס' טלפון מיוחד
לשיעורי הרב שליט"א
במס' 03-6171116

לשמיעה, והורדה,
וכן להורדת הקונטרס
באתר בעטלער
betler.org

הלכות נפילת אפים ו:

(א) על-פי התורה "ואיה השה לעלה", בליקוטי תנינא סימן יב, עין שם היטב היטב, כי הוא ענין עמק מאד ודרך עצה טובה לכל וכו':

והכלל, שאפילו בשארם נתרחק מהשם יתברך מאד מאד על ידי מעשיו הרעים, אף-על-פי-כן כשהוא מחזק את עצמו עין ודורש ושואל ומחפש ומבקש עצה ותחבולה וכו' לשוב אליו יתברך, אזי זוכה שפתיחה הירידה תכלית העליה, כי יש שנפלו לבחינת מקומות המטנפים, חס ושלום, ששם נאמר (ישעיה מב), "וכבודי לא אחר לא אתן וכו'" אבל באמת בודאי גם אלו המקומות מקבלים חיות ממנו יתברך, אך הם מקבלין חיות ממאמר סתום, שהוא בראשית וכו', שהוא בחינת אי"ה וכו' כי מגדל ההעלמה של זה המאמר הם מקבלין חיות מבחינת ההעלמה וההסתרה ודיקא ועל-כן מי שנופל לשם חס ושלום, בשאינו מיאש את עצמו לגמרי ועדין הוא מחפש ומבקש אי"ה וכו', על-ידי זה עולה בתכלית העליה, כי עולה לבחינת איה, שהוא בחינת בראשית מאמר סתום הנ"ל, עין שם היטב:

כשלא ילך אחר חכמתו אזי הירידה תכלית העליה

כלל המתבאר שם הוא שיש להזהר מללכת אחרי חכמתו ומה שנרמה לו שהוא רחוק ואין שום קדושה במקומו וכו', כי יש' מאמרות שהם התגלות הכבוד, וזאת עיקר רצון השם בבריאה בשביל לגלות כבודו ע"י עבודתו, אבל יש מציאות הירידות שהארם נמשך אחר התאוות שזה בחי' נגה, והוא נכנס לסחרחרות וריחוק מהשי"ת כי גרם לעצמו הסתרה, ועי"ז יכול ליפול יותר ויותר. ובאמת אם יזהר מללכת אחר שכלו, הירידה שלו יכול להיות תכלית העליה, כי יתקן עי"ז ענין יותר גדול מעצם התגלות הכבוד, ועי"ז יבא לזכות לעבודת השם.

וכלל הענין הוא שיש לדעת שהשי"ת לבד מחיה הכל, והוא נמצא בכל דבר כי אפילו ע"ז וכו' השי"ת לבד עושה הכל, ונמצא בכל דבר איזה רצון שהוא לכבודו ית'.

וזה החיות המתפשט בכל דבר נמשך מאור גדול ונורא - אור הכתר בכמה בחינות, והוא נקרא בחי' איה כי שם אין השגה, ומשם נמשך למטה החיות של הגשמיות כי הוא משבירת הכלים של בחי' כתר והוא ממש בחי' איה, ולזה בעוה"ז אין האדם יודע איפה השם ומה עושה ופועל, ויכול ליפול לטעותים גדולים, אבל עיקר הדרך שרבינו מייסד הוא שנחפש כבודו בתמימות בכל עת, יהיה איך שיהיה, אפילו בתוך ירידה וריחוק גדול, כי בכל עת של ריחוק לא נעשה מזה שום מציאות רק נדע שכל ריחוק הוא טעות, ובודאי השם נמצא ואני מחפש איה, ויודע שע"י חיפוש זה אני זוכה למצוא קדושה גבוה שהוא בחי' איה, שזה בחי' קרבן שמתקן הכל.

בהלכה זו מתחיל להראות איך יש שהצדיקים מורידים עצמם כדי להאיר לנו לחפש איה, וזאת בכמה דרכים, כי ענין זה הוא עיקר תקוות כל נפש וכל העולם, והצדיקים פועלים להמשיך זאת לתוך לב כל אחד, וזה בחי' מה שהכל פועלים זאת בנפילת אפיים.

(ב) וזה בחינת נפילת אפים, כי מבאר בכונות האר"י זכרוננו לברכה בסוד נפילת אפים שאז מפילין עצמן לבחינת סטרא דמותא כדי להעלות משם ניצוצי הקדושה שנפלו מאד שאי אפשר

לעשות גמר היחוד של התפלה בי אם על-ידי עלית אלו הניצוצות וכו', עין שם

וכל זה הוא סוד התורה הנ"ל, בחינת ירידה תכלית העליה, כי בענין ירידה תכלית העליה יש כמה וכמה בחינות, כי יש שנפלו וירדו ממש, שירדו על-ידי מעשיהם ותאוותיהם למקום שירדו ונפלו לשם, חס ושלום, אבל גם הם יכולין לעלות בשחותרין לשוב להשם יתברך באמת ומקרבין עצמן לצדיקי אמת שמלמדים ומחזקים אותם שלא יתיאשו עצמן מן הצעקה להשם יתברך ומהחפוש ובקשה וכו' כנ"ל, שאז על-ידי הבקשה והחפוש אי"ה וכו', על-ידי זה עולין לתכלית העליה לבחינת בראשית איה מאמר סתום וכו' כנ"ל.

אבל גם כשרים וצדיקים גדולים ונוראים בהכרח שיעבר עליהם כל הנ"ל וכמה פעמים הם מורידים את עצמן בכונה לבחינת מקומות הנ"ל, שהם בחינת מקומות המטנפים כדי להעלות משם ניצוצות ונשמות קדושות שנפלו לשם בבחינת ירידה תכלית העליה כנ"ל, וכמוכן שם בהתורה הנ"ל בסופו שכתב שם, שזה בחינת הליכה בדרךים וכו', כי קדם כל חדושי תורה צריכין לעבר תחלה באלו המקומות שמהם כל הבלבולים וכו', עין שם ובאמת הכל אחד וזה תלוי בזה, כי גדולי הצדיקים מורידין עצמן למקומות הנ"ל בשביל להעלות נשמות שנפלו לשם ובענין עלית הנשמות שנפלו יש כמה בחינות, כי יש נשמות המתים שנפלו לשם כמה וכמה שנים שאין להם תקון כי אם על-ידי צדיקים באלו וכו', כמוכן במקום אחר וכמוכן מהמעשיות שמספרין מהבעל שם טוב זכר צדיק וקדוש לברכה, ובפרט מה ששמענו מפיו הקדוש הרבה בענין זה, אבל הם עוסקים העקר לברר ולהעלות נפשות החיים עדין בעולם הזה והעקר על-ידי בחינת הנ"ל שעל-ידי ירידתם לשם הם מכניסים הרהורי תשובה גם להיורדים והנופלים מאד, אבל מחמת שאלו הנופלים הם בחיים עדין ויש להם עדין כח הבחירה, על-כן קשה וכבד מאד מאד לעזר להם, כי לבעל בחירה קשה מאד לעזר, כמו שמבאר במקום אחר, אבל אף-על-פי-כן יש הרבה שזוכים על-ידי כח הצדיקים הנ"ל להתעורר באיזה התעוררות עד שמתחילין להתקרב אליהם, ואזי הצדיקים מאירין בהרחוקים הנ"ל, שאיך שהם עדין יחפשו ויבקשו את השם יתברך וכו' כנ"ל, ועל-ידי זה הם מעלין גם את היורדים ממש הנ"ל שגם הם יעלו בבחינת ירידה תכלית העליה, והכל בכחם ובכח תורתם ועצותיהם ורמזיהם הקדושים העמקים ונשגבים מאד מאד עד אין סוף ותכלית, אשרי שיאחז בהם:

כמה מדרגות של ירידה לצורך עליה

בנפילת אפיים רואים ענין שהארם מפיל עצמו למטה וזאת כדי להעלות ניצוצות שנפלו לבחי' סט"א, והרי בכל אדם יש מה שצריך להפיל עצמו למקומות הרעים שגרים בעו"ה לתקן שם ע"י שיוור כדי להעלות להאיר לשם אור השפע שנתחדש בכח התפילה, כדי שידע שיש בחי' איה ותמיד יכולים למצוא השם, ועי"ז מתקן אותם הניצוצות שיכול אז לתקן, ומגרש הסט"א משם, וכאשר בזה האדם עושה זאת מרעונו, ומצד שני עיקר קיום ענין זה הוא כאשר באמת ירד וצריך כח לרדוף אחר השי"ת לפי מה שיכול לזכות להתגלות הדעת שאין עוד מלבדו וכו' ולחזור לעבודת השם, הרי יש שגם הצדיקים מורידים עצמם מרעונו, ויש שיוורדים לתקן הנשמות בעת נפילת אפיים ויש שיוורדים לתקן הניצוצות וכו', ויש מה שיוורדים לתקן כל הנפילות של בני אדם.

וכמו שיש פעולה שנעשה ע"י נפילת אפיים לבטל אחיזת הסט"א להפך הירידה לעליה גדולה,

כך יש במה שהצדיקים מורידים עצמן להכניס בלבינו התעוררות בתוך מציאות הריחוק, במצב של העזונות הקושיות התאוות וההפקרות וכו' שמתגבר כח הטעות לעשות מהארס גוי גמור וכו' כאשר יש בזה עיקר מציאות מה שעובר על מי שהתרגל בדרך רעה רח"ל, הרי רבינו עוסק להאיר בו התעוררות הרצון שיתחזק כמה שיכול לכסוף ולצטעק ויחזיק בזה כמה שיכול, כל אחד לפי בחינתו, ועי"ז יתהפך מקום ירירתו ויהיה בו התעלות שיביא תכלית תיקון העולם, ותכלית תיקונו לפי מה שיתגבר.

גם בעבודת חידושי תורה יש ירידה לצורך עליה

ובזה מזכיר מהרנ"ת גם בענין החידושי תורה שהצדיקים מתייגעים לצמצם, אז עוברים במקומות הנמוכים, וזה קשה מאד שזה בחי' נפילת אפיים, ובה נמצא תיקון גדול - הרי שבעבודת החידושים יש מציאות ירידה גדולה לצורך עליה, ואין להשבר מכל הטרחה והחושך ששייך בזה.

ג) וכל זה הוא סוד נפילת אפיים שאז מפילין את עצמן בכונה למקומות הנ"ל כדי להעלות הניצוצות הקדושות שהם בחינת נפשות החיים והמתים בבחינת ירידה תכלית העליה בבחינת הנ"ל ועל-כן נופלין אז על פניהם, זה בחינת הסתלקות והעלמות וכסוי בחינת הפנים, שהוא בחינת חכמה, בחינת (קהלת ח) חכמת אדם תאיר פניו, שהוא עקר החיות, כמו שכתוב (שם ז), החכמה תחיה וכו', כי בכל המאמרות יש חכמה בכל מאמר ומאמר שבהם נברא העולם, כי כלם בחכמה עשית ועל-ידי זה עקר התגלות הכבוד שבשביל זה נתהוה המאמר, כמו שמבאר שם בבחינת כבוד חכמים ינחלו (משלי ג) וכמו שמבאר במקום אחר, שפכוד הוא בחינת חכמה, אבל בהמאמר סתום, שהוא בחינת אי"ה, בחינת בראשית, שם החכמה, שהוא בחינת הפנים בהעלם והסתר גדול, כי שם הוא בחינת תכלית הידיעה אשר לא נרע.

וזוהו בחינת סוד נפילת אפיים, בחינת (במדבר כ) ויפלו על פניהם, שהצדיקים מפילין עצמן ומכסין ומעלמין ומסלקין פניהם שהוא חכמתן ומורידין עצמן לבחינת סטרא דמותא, שהוא בחינת מקומות המטנפים הנ"ל ששם אין רואין כבודו, שהוא בחינת חכמה, בחינת פנים, אבל הם גם שם מבקשין ומחפשיין בבחינת אי"ה וכו' כנ"ל ועל-ידי זה עולין בתכלית העליה ומעלין הניצוצות והנפשות מעמקי עמקי הקלפות בבחינת ירידה עולים תכלית העליה, כי עולים לבחינת אי"ה - בראשית, שהוא שרש הקדשה, שרש כל העשרה מאמרות, שרש כל התורה שכלולה בעשרת הדברות וכנ"ל, שעל ידי זה עקר גמור היחוד של כל התפלה כנ"ל:

אין שום דבר שאין שם עבודה ותכלית

כי יש כמה עניינים שהארס צריך לדרת כדי לעזור ליהודי אחר, ויש מה שצריך לדרת לתוך הטרדות ונרמה ששם אין שום תכלית, - הרי יסוד העבודה הוא שאין שום דבר שאין שם עבודה ותכלית - אלא שיש מקומות שצריכים לסלק החכמה בחי' כיסוי פנים של נפילת אפיים, וזה פועל הארת פנים בבחי' ענין איה, שיורד כדי לתקן כלי לאור גדול של איה, וזה נמצא בכל הדברים הנ"ל.

ד) ועל-כן אומרים ודיי מקדם וי"ג מדות של רחמים, ואיתא שסוד הודי הוא בסוד ונשא השעיר עליו את כל עונותיו וכו', כי שני שעירי יום כפור היו שוים בקומתם וכו' (יזמא סב).

ליקוטי הלכות ח"א דף ר"י - רי"ג הלכות נפילות אפיים ו' אות א'ו

והכהן גדול היה צריך לתן גורלות על שני השעירים, גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל והוא בחינת סוד עמק הנ"ל שאחזית הסטרא אחרא שמשם כל העונות שהוא עזאזל, הוא דיקא מסוד הקדשה העליונה מאד, שהוא בחינת קדשי קדשים, שהוא הקדשה העליונה מכל העשר קדשות שנתקדשה בהם ארץ ישראל ועל-כן שני השעירים שזין בקומתן ומראיהם ממש ואף-על-פי-כן אחד עולה לה' לבית קדש קדשים ואחד יורד לעזאזל, ואי אפשר לשום אדם לידע לכונן איזה לה' ואיזה לעזאזל, כי הוא סוד כמזם ונסתר מאד, בחינת מאמר סתום מאד, על-כן צוהה התורה שישיל הכהן גדול גורל ורק הגורל היוצא מהשם יתברך בעצמו יברר איזה לה' ואיזה לעזאזל ועל-ידי זה עקר התקון וסליחת עונות של יום כפור שאז הוא יום עשירי מעשורת ימי תשובה ואז עולין לבחינת איה, בחינת בטר כפידוע.

והעליה הוא דיקא על-ידי שמזכירין כל עונות ישראל, שהוא רבוי הודוים שאומרים ביום כפור, שזהו בחינת הודוי שעל שעיר המשתלח, שהוא עקר הודוי של הכהן גדול בעד כל ישראל, כי הודוי שמזכירין העונות, שהם בחינת מקומות המטנפים, זהו עקר בחינת הנ"ל, בחינת ירידה תכלית העליה על-ידי בקשת אי"ה הנ"ל, כי כל הבריאה היתה על-ידי אותיות ודבורים שהם העשרה מאמרות וכמו שכתוב (תהלים לג), בךבר ה' שמים נעשו וכו', אבל בראשית, שהוא מאמר סתום, שם אותיות הדבור בהעלם נפלא, בבחינת כבוד פה הנאמר במשה ומגדל ההעלמה, מזה דיקא יונקים מקומות המטנפים עד שנעשים אצלם אותיות ודבורים של שקר שמסיתין ומפתין ומדחזין את מי שנסת אחריהם, רחמנא לצלן, שהם בחינת דבורי הנחש הקדמוני שהסית בדבוריו, את אדם וחוה וכו', שזהו בחינת תאלמנה שפתי שקר הדברות על צדיקו של עולם 'עתק' 'תאלמנה' ודאי, כי באמת אין להם שום דבור ואחזתם רק מהעלמת הדבור, מבחינת 'יונת אלם' ועל-כן נקראים אלילים אלמים, בחינת פה להם ולא ידברו, אבל מגדל ההעלמה של המאמר סתום הנ"ל, שהוא בחינת (שם לט) נאלמתי וזמיה החשיתי מטוב, בחינת (שם) "נאלמתי לא אפתח פי", משם דיקא הם יונקים וממשיכים לעצמן דבורים של שקר שמשם כל מיני הסתות של הסטרא אחרא מקומות המטנפים הנ"ל, בחינת אשר אמרו ללשוננו נגביר שפתינו אתנו מי אדון לנו וכו' ומאלו האותיות והדבורים רעים נהו כל העונות והפשעים, רחמנא לצלן, שאי אפשר למצא בהם את כבודו יתברך כי אם על-ידי הבקשה והחפוש איה וכו' כנ"ל, כי מאחר שמחפשים ומבקשים את כבודו, נמצא שמוזים על כל פנים באלקותו יתברך ובתורתו שיודעים שהשם יתברך מושל בעולמות ואסר עלינו בתורתו לבלי לעשות אלו החטאים, רק שמתקף תאותם עבר על רצונו יתברך, ועתה מבקש ומחפש סליחה וכפרה ולשוב אליו יתברך, אף-על-פי שאינו יודע באיזה דרך, כי נתעה מאד מאד, בחינת תעיתי כשה אבר, אף-על-פי-כן עדין אינו מ'אש את עצמו ומבקש עצה ותחבולה איה וכו', על-ידי זה הוא עולה בתכלית העליה לבחינת איה-מאמר סתום וכו' כנ"ל.

וזהו בחינת הודוי שצריכין להזכיר החטאים והעונות הגמורים בפה מלא ולהזכיר בפרוש דברים מגנים באלה, אבל זהו כל תקונו, כי מאחר שמתורה ואומר חטאתי הרי הוא מודה שיש בורא יחיד קדמון נמצא, המחויב יתברך שמו, ומורה בתורת משה אמת שהבורא היחיד קדמון הזהירנו על-ידי משה לבלי לעשות אלו החטאים, רק שיצרו התגבר עליו וכו' ומורה שחטא וענת בזה, כי בודאי היה לו כח להתגבר נגדו וכו', אף-על-פי-כן מאחר שמתורה על החטאים ומבקש תשובה ומחילה הרי הוא מחפש ומבקש עדין איה וכו' כנ"ל,

ועל - ידי זה עקר עליתו כנ"ל:

מעלת הוידוי לבטל כח הפה הרע שנעשה ע"י החטא

בזה מראה פשוטות דרך החיים בכל סדר של תשובה ויודוי, ואיך ע"י 'איה' שמחפש לחזור להשי"ת הרי בזה מכניע השעיר הרע, ועולה לבחי' קרבן שמתקן הכל, ובזה מכניע כח האותיות שנפלו, כי נפילת האותיות ע"י התאוות הוא כמו מה שמזכיר בזה שנעשה להם פה ע"י כל חטא, ענין הפה הוא כח של רע שמנסה מאד ומונע בצער ויסורים, וכך הרי נעשה גם הסתרה על כבוד השם ע"י אנשים גוים ורשעים, וכן נעשה שגם הוא לברו אין לו כח נגד הפה הרע שצועק בליבו שאין לו קשר להשם, והוא צועק שכל דבר הוא גשמי ויפה וטעים וטוב, ואין אלקות בשום ענין, ואין מה לתקן, ולפי מה שרץ לצעוק להשי"ת שישלח לו כי רואה עוצם ריחוקו, ע"ז מתבררים הניצוצות ומתבטל כל דרכי הפה הרע וכל היסורין.

ה' וזהו שאומרים בהוידוי, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מתחנותנו שאין אנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו צדיקים אנו ולא חטאנו, אבל אנו ואבותינו חטאנו וכו' ולכאורה הענין פלא, מה זה שמזכירין לשון שליחה שאין אנו עזי פנים וכו' לומר לפניך וכו' צדיקים אנו ולא חטאנו וכו', מה טענה היא זאת, ולמה לנו להזכיר כל זה, היה לנו להתחיל תכף, אלא ה' חטאתי וכו'? וגם קשה, איך נוכל לומר צדיקים אנו ולא חטאנו, מאחר שאנו יודעים בעצמנו שחטאנו, ומה זה זכות שאינו עזות פנים כל כך לאמר לא חטאתי, הלא אי אפשר להכחיש החוש מאחר שידע שחטא!?

אך עקר הטענה הוא על פי הנ"ל שמבקש מהשם יתברך שלא יתעלם מתחנותנו ותבא לפניך תפלתנו, ואזי הוא יכול תכף לפל ברעתו איך אבקש שלא יתעלם מתחנותנו, מאחר שאני יודע בעצמי שגמרתי בעונותי העלמה והסתרה בזאת? כי על-ידי כל חטא ועון ופשע מעלימים ומסתירים כבודו יתברך בבחינת (ישעיה נט) כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלקיכם על-כן תכף מחזק את עצמו ומתנצל את עצמו לפניו יתברך ואומר, שאין אנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך צדיקים אנו ולא חטאנו, הינו שזה עקר הזכות שלי מה שעדין אני יודע ומאמין שחטאתי לפניך ואני מבקש ומחפש עדין תשובה ומחילה, כי היה אפשר, חס ושלום, לפל כל כך עד שיכחיש לגמרי, חס ושלום, כמו שנמצאים בעונותינו הרבים אפיקורסים וכופרים גמורים שנפלו לכפירות גמורות, רחמנא לצלן, עד שמכחישין בהחטאים לגמרי, כי אומרים שאין זה חטא ועון כלל, שעליהם נאמר (ירמיה ב) "הנני נשפט אותך על אמרך לא חטאתי" כי האפיקורסים, אפלו אותם שמודים במציאותו יתברך, אבל רבם כופרים בפגם החטאים וכופרים בתורת משה או שמגלים פנים בתורה שלא כהלכה, כמו ירבעם בן נבט וחכריו, ואומרים מה שאומרים, עד שלדעתם אין שיד מצוה ועברה חס ושלום, רק בשביל נימוסי המדינה וכו', רחמנא לצלן רחמנא לשזבן מפירות כאלה.

על-כן אנו מתנצלים מאחר שאנו מאמינים בהאמת ואין אנו עזי פנים וכו' לומר צדיקים אנו ולא חטאנו, כמו הכופרים הנ"ל שעושים כל העברות ואומרים שהם צדיקים ולא חטאו כלל, כי מכחישים בכל מצות התורה כנ"ל, אבל מאחר שאין אנו עזי פנים לומר כך, חס ושלום, ואנו אומרים בפה מלא, חטאנו, עוינו ופשענו, על-כן בודאי ראוי לה שלא תתעלם מתחנותנו, כי עקר ההעלמה הוא מחמת שעל-ידי העון נעשה מסד המבדיל ויכול להכניס ברעתו איזה כפירה, חס ושלום, כמו שכתוב בספר המדות על-פי א"ב, הפשע מכניס כפירה באדם, כי עקר שרש

ליקוטי הלכות ח"א דף ר"י - ר"ג הלכות נפילות אפינים ו' אות א'-ו'

היצר הרע הוא בחינת אל אחר -כפירות, כמו שמבאר במקום אחר ששרשו מההעלמה הנ"ל.

אבל כח נשמות ישראל גדול מאד, ובפרט גדל הכח של הצדיקים העוסקים בתקונם, על-כן אפלו אחר כל החטאים והעונות הגמורים, חס ושלום, עדין הנשמה מזכרת עצמה בהאמת ומרגשת כאבה העצום של עונותיה, עד שמבקש עדין תשובה ומחילה, וכל זמן שמבקש עדין יש לו תקוה יהיה איך שיהיה וכנ"ל וזהו שמבקשים מאחר שאין אנו עזי פנים הנ"ל להכחיש ולומר לא חטאתי וכו' כנ"ל, רק עדין אני מבקש ומחפש תקון וכו', על-כן תכף נתבטל ההעלמה וההסתרה שהם יונקים משם, וכמבאר היטב בסוף התורה הנ"ל, כי עקר יניקתם היה מההעלמה וכו', עין שם היטב. ועל-כן בודאי ראוי לך שלא תתעלם מתחנתנו, כי ראוי שתתבטל ההעלמה על-ידי מה שאנו מבקשים ומחפשים עדין תקון וצוּעקים ומתודין חטאינו ואין אנו עזי פנים הנ"ל לפל להסתרה והעלמה גמורה לאמר צדיקים אנהנו ולא חטאנו וכנ"ל, על-כן בודאי ראוי לך שלא תתעלם מתחנתנו וכנ"ל:

הרי שבכל וידיי מבקשים שיתבטל ההעלמה שגרם ולזה אומרים 'שאין אנו עזי פנים' כי מבקש ומחפש לתקן, וזה עיקר התחזקות כל אדם בכל מה שעובר איך שיהיה, לאור דברי מוהר"ת אלו ימצא חיים.

פנימיות הוידוי שאני יודע שיש אור הכתר ומשם נמשכו כל המעברים

וזה שאומרים בשעת הוידוי, מה נאמר לפניך וכו' ומה נספר לפניך וכו' הלא כל הנסתרות והנגלות אתה יודע ואתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי וכו', אין דבר נעלם ממוך ואין נסתר מנגד עיניך וכו' כי זה עקר הוידוי והתשובה שאנו מודים ומתודים שאין אנו יודעים כלל היכן אנהנו בעולם כי הרבנו לפשע נגדך כמו שמתודים על-פי א"ב אשמנו, בגדנו וכו', שהוא שפגמנו בכל הכ"ב אותיות התורה וכמוכא, עד שמסימין, תעבנו, תעינו תעתענו שאנו הולכים בתוּעה ומתעה ואין אנו יודעים מה נאמר לפניך וכו', מה נספר לפניך וכו', רק אנו מאמינים שכל הנסתרות והנגלות אתה יודע, כי רק אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי וכו', הינו שכל הרזין והנסתרות הנמשכין מהמאמר סתום ונסתר מאד משמש כל יניקת הסטרא אחרא שמהם העונות כנ"ל אתה יודע כלם, כי באמת יש בהסתרה וההעלמה עצמה דעת עמק ונסתר ונעלם מאד רק שמעצם העלמו אי אפשר להשיגו ומשם נמשך יניקת הסטרא אחרא כנ"ל, אבל אנו מאמינים שאתה יודע כל תעלומות ונסתרות, ועל-ידי זה כל תקותנו, מאחר שאנו יודעים שגם שם אתה נעלם מאד בבחינת (ירושלמי תענית פרק א), אם יאמר לך אדם היכן אלקיך, תאמר לו, בכרך גדול של רומי, כפּוּבא שם בסוף התורה הנ"ל על-כן, על-ידי זה אנו מצפים ומבקשים ומחכים עדין לשוב אליך ושיתתקן הכל בבחינת ירידה תכלית העליה וכו' כנ"ל:

אחרי שלומדים זה יכולים לאמר וידוי בחצות וכו' כראוי, ויכולים להרבות בוידוים בלי עצבות וכו' כלל, ולזכות לתשובה, כי כל מה שמתוודים הוא לאמר שהנני יודע שיש כתר עליון וכל מה שעבר היה משם, ויש כבוד השם והוא יתקן הכל אם ימצא בי התחזקות שאין עוד מלבדו, והשם נמצא גם שם, כי כל חיי לעבודת השם ואיני מבין מה היה, רק שטעיתי מאד וכל רצוני לחזור אצלך, ובזה מאירים שפע הכתר - איה.

וזה בחינת שלש עשרה מדות של רחמים שנמשכין משלש עשרה תקוני דיקנא שמזכירין

אחר הודוי, בי משלש עשרה תקוני דיקנא נמשכין מבחינת עתיק, שהוא בחינת מאמר סתום הנ"ל, כמובן בפגנות ועל-כן אחר הודוי מזכירין שלש עשרה מדות, כי עקר תקון החטאים שהתנדו עליהם הוא על-ידי בחינת בראשית מאמר סתום, שהוא בחינת בתר, בחינת עתיק שמשם נמשכין השלש עשרה מדות של רחמים אחר חטא העגל שכולל כל החטאים עד שהשם יתברך אמר לו, "ואמחה את שמם וכו'", ונדמה שכבר אפס תקוה, חס ושלוש, אבל משה לא הניח את מקומו והרבה להתפלל ולצעק מאד להשם יתברך, כמו שכתוב במדרש (דברים רבה פרק ג) שלא הניח זוית ברקיע שלא נשתטח ונתחבט עליו וכו' וכל זה הוא בחינה הנ"ל, כי משה זכה שהתחזק עצמו מאד בזה שידע שאין שום יאוש בעולם ואין עון ולא רבוי עונות בעולם שיעלימו אותו יתברך ואת רחמיו בשום אופן, על-כן חפץ ובקש ומצא עד שנתרצה לו השם יתברך, ואז דיקא גלה לו השם יתברך סוד שלש עשרה מדות של רחמים.

וכל זה הוא בחינת הנ"ל, בחינת ירידה תכלית העליה על-ידי בקשת וחיפוש אי"ה הנ"ל וזהו בחינת מה שאמר (שמות לב), "ואם אין מחני נא" כי שם ישראל, בפרט שם הצדיק, נמשך משמו יתברך, כי שמו משתף בשמנו והוא עקר החיות בבחינת נפש חיה הוא שמו והוא בחינת כח הדבור שבאדם, בבחינת (בראשית ב) ויהי האדם לנפש חיה ותרגומו, לרוח ממללא וכל השמות בלם מתגלים רק על-ידי המאמרות המתגלים, אבל בהמאמר סתום שם הכלל בעולם גדול, כי הוא למעלה מכל השמות ועל-כן טען משה, "ואם אין", שאי אפשר לשא חטאתם ולמחל להם מתקף הדין על-ידי עצם חטאם שגרמו להעלים הרחמים כל כך, כי עקר הדין מבחינת ההעלמה וההסתרה הנ"ל, שהוא בחינת תקף הצמצום שמשם עקר הדין פידיע, על-כן טען משה ואם אין, כי גברה ההעלמה וההסתרה כל כך, על-כן "מחני נא מספרך וכו'", כי אני מבטל עצמי לתוך שרש ההעלמה וההסתרה ששם למעלה מכל השמות כנ"ל.

ועקר התקון תמיד הוא לגלות ההסתרה, להמשיך מבחינת אי"ה בראשית-מאמר סתום הנ"ל את כל המאמרות המתגלים, להוציאם מההעלם אל הגלוי, לגלות שמו וכבודו יתברך, בבחינת (תהלים עב), "עשה נפלאות לברוך" זה בחינת בתר בראשית מאמר סתום וברוך שם כבודו לעולם (שם) שצריכין להמשיך משם התגלות שם כבודו על-ידי המאמרות המתגלים הנמשכין משם, שעל ידם מאירין כל השמות, שעל-ידי זה נתגלה כבודו יתברך עד שיתקיים (שם), "וימלא כבודו את כל הארץ וכו'" וזה כל עבודת האדם על-ידי תורה ומצוות.

הצדיק אינו מרפה עד שמגלה מדות הרחמים לתקן כל ההסתרות

אבל עתה שחטאו כל כך עד שאין אתה רוצה למחל להם מתקף התגברות ההעלמה, על-כן מחני נא מספרך וכו', שאיני רוצה שום חיות הנמשך מהמאמרות המתגלים שמשם כל השמות, שהם החיות כנ"ל, רק אני מרצה להיות נכלל תמיד בבחינת איה הנ"ל, בבחינת המאמר סתום הנ"ל, כי אני מרצה לחפש ולבקש שם רחמנותך לעולם עד שתשא חטאתם, ואם אין, אהיה נשאר שם בבחינת הבקשה והחיפוש של המאמר סתום ולא אצא משם לעולם, שזהו בחינת מחני נא, כי שם בהמאמר סתום אין שיף שום שם כלל כנ"ל, הינו כי היה חזק ברעתו שבודאי יש רחמים אצלו יתברך שעל ידם יהיה מוחל להם גם חטא העגל, רק שאי אפשר למצוא מגדל ההעלמה הנ"ל, שמשם עקר הדין כנ"ל, על-כן אמר שהוא מרצה לירד לתוך תקף ההעלמה ולבקש שם רחמיו תמיד, שהם בחינת התגלות שם כבודו, כי הדין הוא בחינת העלמת שמו

ליקוטי הלכות ח"א דף ר"י - רי"ג הלכות נפילות אפיים ו' אות א'-ו'

וּכְבוֹדוֹ בְּיָדוֹעַ וְהוּא מְרַצָּה לְהִיטֵי נִשְׁאָר שֵׁם, שְׁזָהוּ בְּחִינַת מַחֲיַת הַשֵּׁם, בְּחִינַת מַחֲנֵי נָא, הִינּוּ שְׂיֵהִיָּה נִשְׁאָר שֵׁם וַיִּבְקֶשׁ וַיַּחֲפֹשׂ בְּבְחִינַת אִי"ה הַנ"ל תְּמִיד, וְעַל -יְדֵי זֶה דִּיקָא נִתְרַצָּה לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְגָלָה לוֹ שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים שְׂזָכָה לְהוֹצִיא מֵהָעֵלָם אֶל הַגְּלוּי רַחֲמִים רַבִּים כְּאֵלֶּה שְׂאִינָם כְּלָיִם לְעוֹלָם וְהַכֵּל עַל-יְדֵי תַקוּף הַבְּקֻשָּׁה וְהַחֲפוּשׁ בְּבְחִינַת אִי"ה הַנ"ל שֶׁנִּתְרַצָּה לְהִיטֵי מַחֲפֹשׂ וּמְבַקֵּשׁ לְעוֹלָם וְכַנ"ל:

בזה מראה מציאות עבודת הצדיקים בהחיפוש לגלות מידות הרחמים בטוחים שבוודאי יש כח של מחילה וסליחה ותיקון הכל בכח איה, בלי שום ספק כלל, והכל עומד על מי שיכול לגלות ולהעביר ההסתרה ונעשה מחילה וסליחה בוודאי, ובזה נתגלה כח י"ג מידות הרחמים שהם התגלות אור עתיק לתוך הכלים של י"ג מידות. ולזה אומרים י"ג מידות לאחר הווידוי, כי בכח הווידוי שהוא בחי' מה שהצדיק מסתיר פניו כנ"ל, נעשה התגלות רחמים.

ומתוך ענין זה יש להבין עד כמה עלינו לקבל יסוד זה בוודאיות גמורה, כי כל כוחינו לזכות לצאת מכל ירידה, ממה שהתאוות והנגה יכולים להפיל, הוא רק ע"י שנתעקש למצוא את השם שמה, בעבר בהוה בעתיד, ואינו רוצה להתרחק, אז יתבטל הפגם כי זה עיקר סדר התשובה.

וזה מה שיש להזהר מכל החכמות והשאלות ששואלים אם כן וכו' הרי התורה וכו', כי מה שהתורה כו' באמת אינו כי זה כחה של תשובה, אבל אין לשאול כלל ויש להזהר מאד מכל קושיא, רק להיות קרוב להשי"ת תמיד בבחי' איה, והתגלות הכבוד או זה [מאמרות המתגלים ע"י תורה ומצוות] או זה [חיפוש 'איה' לאחר הנפילה] תמיד.